

Ἡ ἀκτινοβολούμενη θερμότης: Ἀνάφλα βγέλλει ὁ τόπος πὸ τὴν κάμιν Κονίστρ. Ἀνάφλα βγέλλει τὸ κορμί του (ἐπὶ τοῦ πυρέσσοντος) αὐτόθι.

ἀναφορά ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. ἀναφουρά βόρ. ιδιῶμ. ἀνιφουρά Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνφουρά Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀμφουρά Θεσσ. ἠηφορά Ἡπ. (Πρέβ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναφορά. Ὁ τύπ. ἀνιφουρά ἐξ ἀμαρτ. ἀνεφορά, ὃ δὲ ἠηφορά ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνήφορος.

1) Ἐγγραφὸς ἢ προφορικὴ αἰτήσις πρὸς ἀνωτέραν ἀρχὴν λόγ. κοιν.: Γράφω-κάνω ἀναφορά κοιν. || Φρ. Τὴν ἀναφορά σου ἔς τὸ δῆμαρχο (μετὰ περιφρονήσεως πρὸς τὸν παραπονούμενον ἢ διαμαρτυρούμενον, εἰς τὰς διαμαρτυρίας ἢ τὰ παράπονα τοῦ ὁποίου δὲν θεωρεῖ τις ὑποχρεωμένον ἑαυτὸν ν' ἀπαντήσῃ) σύνθηθ. 2) Λογοδοσία κατωτέρου πρὸς ἀνώτερον περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ εἰδικώτερον ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἢ ἡμερησία ἔκθεσις περὶ τῆς καταστάσεως στρατιωτικοῦ σώματος ἢ καταστήματος λόγ. σύνθηθ.: Ἀναφορὰ λόχου-συντάγματος κττ. || Φρ. Δὲ θὰ σοῦ δώσω ἀναφορά (δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπολογηθῶ πρὸς σέ). Σήμερα θὰ σ' ἔχω-θὰ σὲ βγάλω ἔξ' ἐτὴν ἀναφορὰ (θὰ σὲ καταγγείλω). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 6,17,6 «ἡ γὰρ ἀναφορὰ τῶν προειρημένων γίνεται πρὸς ταύτην» (ἐνν. τὴν σύγκλητον). 3) Ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προσφερόμενος εἰς τοὺς Χριστιανούς ἡγιασμένος ἄρτος Β.Εὔβ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ. κ. ἀ.) Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Τσακων.: Δὲν κάθ' νὰ φάω, γιατί θὰ πάρω ἀνφουρά Ζαγόρ. || Φρ. Τοῦ ρίχ'κι σὰν ἡ Βλάχους τ'ν ἀμφουρά (ἔδειξε τάσιν νὰ τὸ φάγῃ ὁλόκληρον) Θεσσ. Συνών. ἀντίδωρο, ἄρτος. 4) Ἀναπνοή Πόντ. (Τραπ.): Ἐπῆρεν ἀναφορὰν (ἀνέπνευσε). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀναφορεῖς ὁ, ἀμάρτ. ἀνεφουράς Χίος (Βολισσ. Μεστ.) ἀνιφουρεῖς Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἀ.) ἀνιφουράς Θράκ. (Αἰν.) ἀνιφουῖς Σαμοθρ. ἀνηφορεῖς Λεξ. Δημητρ. ἀνηφουρεῖς Ἰμβρ. ἀνηφορεῖς Κρήτ. Χίος ἀναφορεῖς Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) —Λεξ. Δημητρ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀναφορεῖς Εὔβ. (Πλατανιστ.) ἀναφορεῖς Ἀντικύθ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. —Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 283 Δημητρ. ἀφαρέος Εὔβ. (Ὁρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναφορεῖς = ὁ ἀνέχων, ὁ ἀναβαστάζων. Διὰ τὸν μετατεπλασμένον τύπ. ἀναφορεῖος -ἀναφορεῖος πβ. ἀναβολεῖς -ἀναβολέας -ἀναβολέος -ἀναβολεῖς, γονεῖς -γονεῖας -γονεῖος -γονεῖος κττ. Ὁ τύπ. ἀνηφορεῖς ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνήφορος. Ὁ τύπ. ἀνηφορεῖς καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Κλίμαξ φέρουσα ἐκ τοῦ κάτω πατώματος εἰς τὸ ὑπερκείμενον Θράκ. 2) Ὀπὴ ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας χρησιμεύουσα πρὸς ἐξοδὸν τοῦ καπνοῦ τῆς ἐστίας ἢ πρὸς φωτισμὸν Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. Ὁρ. Πλατανιστ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰθάκ. Ἰμβρ. Κρήτ. Χίος (Βολισσ.) —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Μπαίνει ἀπὸ τὸν ἀναφορεῖο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.

Νὰ βάλω θέλω πάλ' ἀρχὴ νὰ κάνω κουζουλάδες, νὰ πεταχτοῦν οἱ κωπελλίες ἀπὸ τὸ ἀνηφορεῖο

Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφάντης 1. β) Ὀπὴ κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ τὴν πλευρὰν τοῦ φούρνου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται ὁ καπνὸς ἢ μετριάζεται ἡ θερμότης Ἀντικύθ. Κεφαλλ. —Λεξ. Βλαστ. 283 Δημητρ. 3) Καπνοδόχος Κρήτ. Σαμοθρ. Χίος (Μεστ.)

ἀναφορεῖο τό, λόγ. σύνθηθ. ὡς ὄρ. στρατιωτικός. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφείρω.

1) Θάλαμος τῶν στρατώνων, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἀναφορά (ἰδ. λ. σημ. 2). 2) Τὸ βιβλίον τοῦ λόχου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ σύνταγμα.

ἀναφορένω Καπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φ ο ρ έ ν ω.

Φορῶ τὰ ἐορτάσιμά μου ἐνδύματα καὶ κοσμήματα, στολίζομαι: Ἄσμ.

Ἐσέμην ἀναφόρεσε ἕναν πουργὸ ὡς τὸ γεῦμα, ἔκατσε κ' ἐκοτσάκωσε σαράντα θυὸ κοιτάκιμα (ἐσέμην = εἰσέβην, εἰσῆλθε).

ἀναφόρης ἐπίθ. Χίος —Λεξ. Δημητρ. ἀνεφούρης Χίος Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφείρω.

Ὁ διαδίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, ψευδολόγος.

***ἀναφόρητος** ἐπίθ. ἀναφόρετος Κάμπ. ἀνεφ-φό-ρατος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀφορητός <ἀφορῶ.

Ὁ μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἀνύποπτος ἐνθ' ἀν.: Ἀνθρωπος ἀνεφ-φόρατος Ρόδ.

ἀναφόριν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀναφόρι Κωνπλ. —Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 312 Δημητρ. ἀναφόρ' Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἀναφούρι Μεγίστ. Σύμ. Χίος ἀναφούρ' Σάμ. Σκόπ. ἀνεφούρι Κάμπ. Πάρ. ἀνιφούρ' Σάμ. ἀνιφόρ' Δαρδαν. ἠεφούρι Εὔβ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναφείρων = αἰτήσις, παράκλησις.

1) Ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ροή τῶν ὑδάτων, ἀνάρροια Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγόρ.) Σάμ. Σκόπ. Χίος —Λεξ. Βυζ. Περίδ. Μπριγκ. 2) Τὸ σημεῖον ἐνθα δύο ἀντίθετα ρεύματα συναντῶνται Κάμπ. β) Πᾶν ρεῦμα θαλάσσιον ἀντίθετον πρὸς ἄλλο Εὔβ. (Χαλκ.) Κωνπλ. —Λεξ. Βλαστ. 312. Συνών. ἀνάφορο 2. 3) Ἐλαφρὰ ρυτίδωσις τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐπιμένουσα μετὰ τὴν κόπασιν τοῦ ἀνέμου εἴτε ἢ προξενουμένη ἕνεκα τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὸ ρεῦμα φορᾶς τοῦ ἀνέμου Μεγίστ. Σύμ. Χίος

4) Ἀστατος καιρὸς Πάρ. V) Ἡ ἕνεκα ζητήσεως ὑψώσις τῶν τιμῶν τῶν προϊόντων Σάμ. VI) Μέρος κατὰ τὴν παραλίαν μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὑπήνεμον Πόντ. (Οἶν.) —Λεξ. Δημητρ.

ἀνάφορμα ἐπίρρ. Κάμπ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀφορμή. Ἄνευ ἀφορμῆς, ἀναίτιως: Ἄσμ. Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴ ἔς τὸν οὐρανὸ ν' ἀνέω. —Ἀναίτια κὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω (ὅσκέ = βοσκέ). Συνών. ἀναίτια.

ἀνάφορμα ἐπίρρ. Κάμπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀφορμή.

Ἄνευ ἀφορμῆς, ἀναίτιως: Ἄσμ.

Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴ ἔς τὸν οὐρανὸ ν' ἀνέω.

—Ἀναίτια κὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω

(ὅσκέ = βοσκέ). Συνών. ἀναίτια.

ἀναφόρμωμα τό, ἀμάρτ. ἀνεφόρμωμα Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφορμώνω.

Ἐπισκευὴ φθαρέντος ἐνδύματος ἢ τοίχου.

ἀναφορμώνω ἀμάρτ. ἀνεφορμώνω Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φ ο ρ μ ὶ ν ω <φ ὄ ρ μ α (μορφή, ὄψις).

Ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθώνω φθαρὲν ἔνδυμα ἢ τοῖχον καταρρεύσαντα: Ἀνεφορμώνω τὸ παντελόνι. Ἐνεφόρμωσα τὴν πεζούλλαν. Πβ. ἀναμπαλώνω, ἀναπιάνω 6, ἀναρράπτω, ἀποπιάνω, μπαλώνω.

ἀνάφορο τό, Χίος —Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 312 ἀνάφορον Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναφείρων.

1) Τὸ ξύλον, ἐκ τοῦ ὁποίου, τιθεμένου ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐξαρτοῦν οἱ ἀχθοφόροι τὰ φορτία Μακεδ. (Καταφύγ.) Χίος — Λεξ. Βυζ. 2) Θαλάσσιον ρεῦμα ἀντίθετον πρὸς ἄλλο Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀναφόριν 2β.

ἀναφουντουλλίζω Πόντ. (Χαλδ.) ἀναφουντουλλίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φουντουλλίζω.

1) Ἀναθάλλω, ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν Πόντ. (Χαλδ.): Ἐνεφουντούλισαν τὰ φυτά. Συνών. ἀναφυλλιάζω 1, ἀναφυλλίζω 1, φουντουλλίζω, φουντώνω. 2) Ἐνδυναμοῦμαι, αὐξάνω, ἐπὶ φλογὸς Πόντ. (Χαλδ.): Ἐνεφουντούλισεν ἡ βρούλα (φλόξ). Συνών. ἀναδίνω Β 4. 3) Μετβ. ἀποσπᾶ ἄνθη ἐξ ἀνθοφόρου φυτοῦ Πόντ.

ἀναφουντουράζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φουντουράζω.

1) Μετβ. ἀναδεύω, ἀνακινῶ συμπεπυκνωμένα πράγματα διὰ νὰ καταστήσω αὐτὰ ἀραιότερα Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφουφουδιάζω 1. 2) Ἀμτβ. ἀνυψοῦμαι, ἐπὶ χώματος τὸ ὁποῖον σκαπτόμενον ἐξοιδαίνεται καὶ σχηματίζει βώλους Πόντ. (Χαλδ.): Τὸ χῶμα ἐνεφουντουράσεν. Συνών. φουσκώνω.

ἀναφουντουριάγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουντουράζω.

Ἀνακίνησις συμπεπυκνωμένων πραγμάτων, ἀραιώσεις. Συνών. ἀναφουφούδιασμα, ἀναφουφούλιασμα 1.

ἀναφουφουδιάζω Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Τρίκκ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *φουφουδιάζω.

1) Ἀνασηκώνω, ἀναδεύω πράγματα διὰ νὰ μὴ συμπίεζονται, ἐπὶ τῶν γεμισμάτων στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων, οἶον πτίλων, μαλλίου, βάμβακος κττ., ἔνθ' ἄν.: Ἀναφουφουδιάζω τὸ μαλλὶ τοῦ στρωμάτου - τὸ μπαμπάκι ἀπὸ τὸ πάπλωμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναφουντουράζω 1, ἀναφουφουλιάζω 1, ἀναφουφουλώνω, φουσκώνω. 2) Ἀνακινῶ, ἀνασηκώνω τὰ πτερά μου, ἐπὶ πτηνῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφουφουδιάσεν ὁ κόκορας ζυγώνοντας τὴν κόττα Λεξ. Δημητρ. Ἀναφουφουδιασμένα ἔχει τὰ φτερά του τὸ πουλὶ ἔς τὸν ὕπνον τοῦ αὐτόθ. Συνών. ἀναφουφουλιάζω 2.

ἀναφουφούδιασμα τό, Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουφουδιάζω.

Ἀνασήκωμα, ἀραιώμα τῶν πεπιεσμένων γεμισμάτων στρωμνῆς ἢ προσκεφαλαίου, οἶον μαλλίου, βάμβακος κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφουντουριάγμαν.

ἀναφουφουλιάζω σύνθηθ. ἀναφουλιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀνιθουλιάζου Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φουφουλιάζω. Ὁ τύπ. ἀναφουλιάζω καθ' ἀπλολ., ὃ δὲ ἀνιθουλιάζω ἐξ ἀμαρτ. ἀνεθουλιάζω < ἀνεφουλιάζω. Διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ φ καὶ θ πβ. φυλακῇ - θυλακῇ, θεὸς - φεὸς κττ.

1) Ἀναφουφουδιάζω 1, ὃ ἰδ., σύνθηθ.: Ἀναφουφουλιάζω τὸ στρώμα - τὸ προσκέφαλο σύνθηθ. Ἀναφουφούλιασε τὰ σκουτιά νὰ μὴ ζαρώνουν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Θὰ πιάσῃ ν' ἀνιθουλιάσῃ τὰ στρώματα καὶ τὰ προσκέφαλα Ἰμβρ. 2) Ἀναφουφουδιάζω 2, ὃ ἰδ., Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφουφουλιάζει ἡ κόττα Ἀρκαδ. Μετοχ. ἀναφουφουλιασμένος = ὁ ἠνωρθωμένος, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 29: Μὲ μαλλιά ἀναφουφουλιασμένα ἀναπήδησ' ὀρθός.

ἀναφουφούλιασμα τό, ΠΔεκάξ. Τριφύλλ. 10 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουφουλιάζω.

1) Ἀναφουφούδιασμα, ὃ ἰδ., Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 2) Βαθεῖα ἐκσκαφὴ τῆς γῆς, διὰ τῆς ὁποίας τὸ χῶμα καθίσταται ἀραιότερον ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἀναφουφούλιασμα τῆς γῆς ἔς τὸ βάθος κάνει πολὺ καλὸ ἔς ὅλα τὰ χωράφια.

ἀναφούφουλος ἐπίθ. Ζάκ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναφούφουλους Μακεδ. (Μελέν.) ἀναφούφουρος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναφούφουλας Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. φουφούλα.

1) Ὁ μὴ πεπιεσμένος, ἀπαλός, μαλακὸς Μακεδ. (Μελέν.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφούφουλο μπαμπάκι - στρώμα Λεξ. Δημητρ. 2) Κοῦφος, ἐπιπόλαιος, μωρὸς Ζάκ.

ἀναφουφουλώνω Πάρ. ἀνεφ' φ' λώνω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναφούφουλος.

Ἀναφουφουδιάζω 1, ὃ ἰδ.

ἀναφράγξια τά, ἀμάρτ. ἀνιφράγξια Λέσβ. ἀνωφράγξια Χίος ἡφράγξια Μακεδ. (Ζίχν. Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφράσσω. Ὁ τύπ. ἀνωφράγξια κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω.

1) Ἡ γωνία ἢ σχηματιζομένη μεταξὺ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ τοίχου καὶ τοῦ γείσου τῆς στέγης κοιν. ἔνθ' ἄν.: Σ' τὰ ἡφράγξια τοῦ σπιτιοῦ μας ἔχ' ἡ οἱ κουκουβάγιες φουλὰ Πάγγ. 2) Τὸ ὑπὲρ τὸ ἀνώφλιον τόξον μετὰ τοῦ κοιλώματος, ὑπέρθυρον Χίος.

ἀναφράσσω Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀναφράσσω.

Φράττω χῶρόν τινα, ἀνεγείρων τοῖχον ἢ ἄλλο φράγμα ἔνθ' ἄν.: Ἀμε ν' ἀναφράξῃς τὸ σῶχωρο, γὰρ δὲ θὰ σ' ἀφήσῃ βροῦμα τὰ ἔχνη (ἔχνη = ζῶα) Κρήτ.

ἀναφρικιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναφρικιάζομαι Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φρικιάζω.

Φρίττω, φρικιῶ: Σὰ βλέπω αἷμα ἀναφρικιάζομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω 1.

ἀναφριμάζω ἀμάρτ. ἀναφρουμάζω ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 8

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φριμάζω.

Ρωθωνίζω, ἐπὶ ἵππων: Ἀναφρουμάζουν τ' ἄλογα.

ἀναφρυδιάζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάφρυδος.

Ἀνυψῶν τὰς ὀφρὺς ἀρνοῦμαι, ἀνανεύω. Πβ. Ὁμ. ι 468 «ἀνὰ δ' ὀφρὺσι νεῦον ἑκάστω».

ἀνάφρυδος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. φρύδι.

Ὁ ἔχων ἀνυψωμένας, ἀνασηκωμένας τὰς ὀφρὺς.

ἀναφτερακίζω Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτερακίζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεφτερακίζω Α.Κρήτ. ἡνεφτερακίζω Α.Κρήτ. ἡνεφτερακῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φτερακίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1620 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «... καὶ ν' ἀναφτερακίσου | καὶ νὰ πετάξουν τὸ ζιμιό...»

1) Κινῶν τὰς πτέρυγας ἐτοιμάζομαι πρὸς πτήσιν, πτερούσσομαι Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφτερειάζω 1, ἀναφτερουγιάζω Α 1, ἀναφτερουγίζω.

